

Column

Handenschudden

Bij terugkomst van vakantie is er weer gedoe over handenschudden. Uit de media begrijp ik dat een man klantmanager wilde worden bij de gemeente Rotterdam, maar om religieuze redenen geen handen wil schudden met vrouwen. De gemeente weigerde hem daarom de baan te geven. Vervolgens worden de Commissie Gelijke Behandeling, de rechter en heel Nederland bij het conflict betrokken.

Iedereen heeft inmiddels wel een mening over wie er gelijk heeft, het is immers niet de eerste keer dat zoiets speelt. Maar ik vraag me af hoe zo'n kwestie zo opgeblazen kan raken. Dit kan toch gemakkelijk opgelost worden. De klantmanager kan uit pragmatische overwegingen zijn bezwaren tegen handen schudden opzijzetten, volgens mij staat elke godsdienst uitzonderingen op de regels toe als het niet anders kan. Of de gemeente staat de man toe het begroeten van klanten op een andere manier aan te pakken, dat komt ook vaker voor.

Voor alle duidelijkheid, ik begrijp heel goed welke principes hier volgens veel mensen op het spel staan: vrijheid van godsdienst, het verbod op discriminatie, gelijke behandeling, en dan vergeet ik er vast nog een paar. Het probleem is dat het er uiteindelijk om gaat welk principe zwaarder weegt. We kunnen er nog meer rechters bijhalen, tot aan het Europese Hof toe, maar het blijft een kwestie van afweging. Mijn stelling is dat we zouden moeten proberen de principes er buiten te laten. Anders kom je er dus niet uit. Diegenen die graag praten over de Nederlandse identiteit zou ik willen toevoegen dat dat nou typisch Nederlands is: pragmatisch, niet teveel principes en principiële stellingnames, schikken en plooiën dus. Zo hebben we in Nederland eeuwenlang de godsdienstige tegenstellingen bezworen. Niet handenschudden is typisch Nederlands, naar pragmatische oplossingen zoeken.

Waarschijnlijk worden er in Nederland dagelijks dergelijke pragmatische oplossingen gevonden voor vergelijkbare situaties. Waarom lukte het dan niet in dit geval? Misschien was het gewoon een vervelend sollicitatiegesprek, of is het gewoon een lastige man. Des te meer reden om niet te gauw met principes te gaan gooien, zou ik zeggen.

Klaartje Peters (39) is zelfstandig onderzoeker en publicist